

Arrest

nr. 293 991 van 8 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 19 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 26 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 september 2020 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Italië (Eurodac).

1.3. Op 21 januari 2021 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid. De voogdij eindigde van rechtswege op 10 februari 2022.

1.4. Op 24 mei 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 24 mei 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 26/10/2020
Overdracht CGVS: 23/03/2021

U werd op 18 maart 2022 van 09u05 tot 12u20 gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat meester Nathalie MALANDA vervanger van meester Catherine VAN CUTSEM was hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, R.T., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren in Kharouti. Dit is gelegen in het district Dahana-e-Ghori, provincie Baghlan. Op vijfjarige leeftijd verhuisde uw familie naar het dorp Diwal Madan, in het naburige district Pul-e-Khumri, tevens provincie Baghlan. Uw vader heeft de Pashtun etniciteit en uw moeder is Tadzjiek. U bent een soennitisch moslim. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Uw vader M.W. was sinds tien jaar geleden werkzaam voor de overheid. Meer bepaald als mecanicien voor de nationale veiligheidsraad in Dahana-e-Ghori. Zijn taak was het repareren van de voertuigen. Vijf, zes, of tien jaar geleden werd hij telefonisch bedreigd door de taliban. U weet niet wat de taliban toen gezegd heeft, maar vanaf dan mochten u en uw broers en zussen het huis niet verlaten om naar school te gaan. Ook mocht u niet te ver van huis gaan. De dag voor uw vertrek ging u naar het avondgebed in de moskee. Na afloop sprak de imam u aan en zei dat de taliban aan hem had gevraagd om te zeggen dat uw vader diende te stoppen met zijn werk en dat u en uw oudere broer B. de taliban moesten vervoegen. Indien jullie hier geen gehoor aan zouden geven, zouden de taliban uw huis aanvallen. U vertelde bij thuiskomst alles aan uw moeder. Na telefonisch overleg met uw vader besloten ze u dat u samen met een vriend van uw vader moest weggaan. Deze vriend zou uw vertrek regelen. U reed samen met hem naar Nimroz, waar u het land verliet. Dit was ongeveer twee jaar geleden. U reisde via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk tot u ten slotte in België aankwam. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 26 oktober 2020. Een maand na uw aankomst in België vernam u na contact met uw familie dat ook uw broer B. het land ontvlucht was. Momenteel bevindt hij zich in Turkije. Ook uw vader heeft ondertussen het land verlaten, dit na de machtsovername van de taliban. Hij bevindt zich momenteel in Iran.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw taskara, een attest van het werk van uw vader en ten slotte een brief van uw vader gericht aan zijn meerderen neer. Het betreft allen kopieën.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u bij het registreren van uw verzoek om internationale bescherming op 26 oktober 2020 verklaarde op 10 februari 2004 geboren te zijn en u aldus op dat moment minderjarig was. Er werd u dan ook de bijhorende ondersteuning verleend. Zo werd u een voogd toegewezen die u bijstond gedurende de procedure en werd u gehoord door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u gedurende het verloop van uw procedure meerderjarig werd op datum van 10 februari 2022. U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud door het CGVS op 18 maart 2022.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief

een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door taliban. Incoherenties en onwaarschijnlijkheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Aan de bron van uw voorgehouden problemen met de taliban ligt het feit dat uw vader werkzaam was als mecanicien voor de nationale veiligheidsraad in Dahana-e-Gori (zie CGVS, p.8). Echter, u kan bitter weinig vertellen over het werk van uw vader. Wat deze nationale veiligheidsraad inhoudt, of dit al dan niet onderdeel is van het leger, de politie of een andere overheidsdienst, weet u niet (zie CGVS, p.8). U komt niet verder dan te zeggen dat ze waarschijnlijk instonden voor de veiligheid en mensen arresteerden (zie CGVS, p.8). Over waar precies uw vader werkzaam was en of dit al dan niet op een (militaire) basis was, kan u niets zeggen (zie CGVS, p.8). Gevraagd naar wat zijn functie inhield, komt u niet verder dan te vertellen dat uw vader auto's voor de overheid herstelde (zie CGVS, p.8). Verder gevraagd voor welke dienst binnen de overheid uw vader auto's herstelde, blijft u het antwoord schuldig (zie CGVS, p.11). U weet ook niet of uw vader voordien ander werk had, en of hij voor de functie van mecanicien een opleiding gevolgd heeft (zie CGVS, p.8 en 9). Gezien het werk van uw vader de kern van uw asielrelaas uitmaakt, is het zeer bevreemdend dat u hier zo weinig over kan zeggen. Gevraagd naar de reden voor uw gebrekkige kennis, zegt u dat uw vader hier met u niet over sprak (zie CGVS, p.9). U voegt toe dat u uit respect niet vroeg naar zo'n dingen en u te jong was om er mee bezig te zijn (zie CGVS, p.19). Zelfs in de hypothese dat dit waar zou zijn, had u nog tijd genoeg om aan uw vader te vragen over zijn job nadat u in België was. Uw verzoek om internationale bescherming werd immers geregistreerd in België op 26 oktober 2020 en uw vader verbleef in Afghanistan tot na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 (zie CGVS, p.10). Ook gaf u aan in die periode contact te hebben gehad met uw familie in Afghanistan (zie CGVS, p.12). Na het vertrek van uw vader uit Afghanistan, heeft u nog steeds contact met uw moeder en uw moeder zou op haar beurt nog steeds contact hebben met uw vader. Er kan dan ook aangenomen worden dat u in de mogelijkheid was om uw familie te bevragen over de activiteiten van uw vader (CGVS, p. 11 en 12). Dat u omtrent zo'n significant element in uw asielrelaas zo weinig informatie kunt verschaffen, komt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven niet ten goede.

U legt ter staving van de functie van uw vader een attest van zijn werk voor (zie CGVS, groene map, document nummer 1). U kan hier ten eerste niets over vertellen. Er staat op dat uw vader werkzaam zou zijn geweest voor het Criminal Investigation Department (CID), dat een onderdeel is van de Afghaanse Nationale Politie (ANP). Gevraagd wat "CID" betekent, blijft u het antwoord schuldig (zie CGVS, p.14). Ook ziet het document er qua authenticiteit zeer twijfelachtig uit. Zo staan er enkele schrijffouten in zoals 'departmint' in plaats van 'department', wat bizar is voor de professionele organisatie die het CID is. Bovendien staat er bovenaan het document de afkorting CID. Onderaan op de kaart staat dan weer de afkorting "CCID" vermeld, waarbij onduidelijk is wat de betekenis van de afkorting "CCID" is. U kan zelf evenmin toelichten waarvoor de afkorting "CCID" staat (zie CGVS, p. 8). Er bestaat dan ook een sterk vermoeden dat dit document een vervalsing betreft. Ten slotte betreft het hier een zogenaamd attest van het CID, maar wordt er in de tekst een verwijzing gemaakt naar het National Security Directorate, waarbij eveneens onduidelijk is welke instelling hiermee precies bedoeld wordt. Mogelijks verwijst deze naar het National Directorate of Security, zijnde de Afghaanse inlichtingendiensten. Dat deze instelling verkeerdelijk wordt weergegeven als National Security Directorate geeft opnieuw aan dat de authenticiteit van het door u neergelegde document van bedenkelijke authenticiteit is. Daarnaast wordt er de indruk gegeven dat het CID onderdeel zou uitmaken van de NDS.

Dit is volgens beschikbare informatie bijgevoegd in de blauwe map volstrekt niet het geval. Zoals eerder vermeld is CID onderdeel van de Afghaanse Nationale Politie en heeft het niets te maken met de

inlichtingendiensten. Dat er op dit document een verwijzing naar wordt gemaakt, bevestigt nog meer het vermoeden dat er fraude in het spel is. Gegeven deze elementen, moet er geconcludeerd worden dat u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met valse documenten. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de functie van uw vader zoals u ze voorstelt.

Verder beweert u dat uw vader verschillende bedreigingen ontving van de taliban (zie CGVS, p.15 en 16). Maar ook hier kan u niets zinnigs over vertellen. U zegt dat de eerste bedreiging vijf, zes of tien jaar geleden was (zie CGVS, p.16), wat allesbehalve een nauwkeurige tijdsaanduiding kan worden genoemd. Gevraagd naar iets meer verduidelijking, zegt u dat u eigenlijk niet weet wanneer de eerste bedreiging was (zie CGVS, p.16). U weet ook niet wat de taliban van uw vader wilde en op welke wijze ze hem bedreigd hebben (zie CGVS, p.16). U geeft aan dat uw vader waarschijnlijk telefonisch bedreigd werd, maar kan hier ook niets meer over vertellen (zie CGVS, p.16). Op de vraag welke talibangroepering uw vader viseerde, blijft u tevens het antwoord schuldig (zie CGVS, p.16). U weet niet of uw vader nog eens is bedreigd hierna. U weet evenmin of hij enige beschermingsmaatregelen nam of dit vermeldde aan zijn oversten (zie CGVS, p.16 en 17). Integendeel, u geeft zelfs aan dat uw vader vier of vijf dagen per maand naar huis kwam zonder iets van beschermingsmaatregelen te nemen (zie CGVS, p.17). Ten slotte blijft u vaag over de periode tussen de eerste bedreiging en de problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, wat volgens uw al eerder besproken niet-accurate tijdsaanduiding toch een lange periode was. Waar u eerst nog doet uitschijnen dat er meerdere bedreigingen waren jegens uw vader, krabbelt u later in het persoonlijk onderhoud terug en zegt dat u het niet weet. U weet ook niet of er in de tussentijd iets concreet met taliban is gebeurd (zie CGVS, p.17 en 19). Dit gebrek aan kennis omtrent de bedreigingen gericht aan uw vader is frappant. Des te meer daar u aangeeft in de periode tussen de eerste bedreiging aan uw vader en uw vertrek niet zomaar het huis te hebben mogen verlaten of naar school te zijn mogen geweest (zie CGVS, p.16). Geconfronteerd met de bedenking waarom u in deze periode nooit meer uitleg vroeg aan uw vader, komt u niet verder dan te zeggen dat het duidelijk was dat uw leven in gevaar was (zie CGVS, p.19). Deze uitleg kan op weinig bijval rekenen. Immers, dat deze bedreigingen gericht aan uw vader zo'n dergelijke invloed hadden op uw leven en u dan hier niets over kan zeggen, is weinig geloofwaardig.

Ten slotte dient er volledigheidshalve te worden aangestipt dat uw vader na uw vertrek nog in Afghanistan bleef tot na de machtsovername van de taliban. U geeft zelf aan dat u niet weet of uw vader toen nog problemen heeft gekend of bedreigingen heeft ontvangen (zie CGVS, p.19). Daar u aangaf dat de bedreigingen van de taliban zich vooral op uw vader concentreerden en pas in tweede instantie op uzelf en uw broer, is het opmerkelijk dat hij zonder al te veel problemen nog zolang in het land kon verblijven. Voorgaande relativeert in sterke mate de ernst van de door u aangebrachte asielmotieven.

Met betrekking tot uw concrete vluchtaanleiding, namelijk dat de imam van de moskee u op een gegeven moment aansprak en zei dat de taliban u en uw broer omwille van het werk van uw vader plande aan te vallen (zie CGVS, p.17), kan gegeven verschillende incoherenties en onwaarschijnlijkheden geen geloof aan worden gehecht.

Ten eerste stelt er zich een grote incoherentie inzake dit element in uw relaas. Op de DVZ zegt u dat de imam vermeldde dat de taliban omwille van het werk van uw vader u en broer wilden rekruteren. Maar tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u ineens dat de imam zei dat de taliban u en uw broer omwille van het werk van uw vader wilden aanvallen en doden, wat geheel iets anders is (zie CGVS, p.17). Geconfronteerd hiermee, wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat de taliban wilden dat u en uw broer voor hen zouden werken, en dat als jullie weigerden ze u en uw broer zouden aanvallen en doden (zie CGVS, p.18). Dat u uzelf op zo'n essentieel element van uw relaas tegenspreekt, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten tweede is het zeer bevreemdend dat uw broer B., die ook bedreigd was, zoveel later als u uit Afghanistan vluchtte. U geeft aan dat u pas na uw aankomst in België vernam dat ook uw broer B. het land had verlaten (zie CGVS, p.12). Geconfronteerd met de vraag waarom jullie niet samen zijn gevlucht aangezien de bedreiging aan jullie beiden gericht was, antwoordt u dat u het niet weet (zie CGVS, p.18). Ook verder gevraagd of uw broer B. na uw vertrek nog problemen ondervond, blijft u het antwoord schuldig (zie CGVS, p.18). Dat enkel u diende te vluchten en niet uw broer, terwijl de bedreiging aan jullie beiden gericht was en dat u dan ook nog geen specifieke reden kan geven waarom dit het geval was, is weinig aannemelijk. Dat uw broer zogezegd ook nog verschillende maanden in het land verbleef na uw vertrek, en u niet op de hoogte bent of uw broer al dan niet nog problemen zou hebben gekend met de taliban, is al helemaal onaannemelijk. Immers, de imam vermeldde dat de taliban van plan was u en uw broer aan te vallen en te doden. Dat ze dan niet één keer naar uw huis zijn gekomen, terwijl uw broer hier nog

maanden verbleef, doet dan ook afbreuk aan de ernst van uw vluchtmotieven en ondermijnt sterk de geloofwaardigheid ervan.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De taskara die u voorlegt, is niet in staat de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Er wordt immers op heden niet getwijfeld aan uw identiteit en herkomst. Over de werkbadge die u voorlegt als zijnde die van uw vader, werd hierboven al verwezen naar de bedenkelijke authenticiteit van het document. Ook de brief van uw vader gericht aan de politie van de provincie Baghlan slaagt er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw verklaringen te herstellen. U kent zelfs de inhoud van deze brief niet, wat eveneens moeilijk te rijmen valt met uw ingeroepen vrees (zie CGVS, p. 14). Indien u werkelijk bescherming noodzakelijk acht, kan van u verwacht worden dat u de nodige stappen zet om zich te vergewissen van de inhoud van de documenten die u ter staving van uw ingeroepen moeilijkheden neerlegt. Dergelijke stukken kunnen voorts een asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in de blauwe map (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021(update)) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist

waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul.

De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden

zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt."

Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een

terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Een beoordelingsfout.

Vooreerst stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met alle relevante feiten, noch met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Evenmin heeft het Commissariaat-generaal actief bijgedragen aan het verzamelen van informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Bijgevolg meent verzoeker dat hij geen andere optie had dan een bijzonder gedetailleerd verzoekschrift neer te leggen.

Verzoeker benadrukt dat er een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare landeninformatie is over de huidige situatie. Verzoeker licht toe en baseert zich op bronnen met inbegrip van UNCHR, EASO en EUAA.

Verder volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Verzoeker merkt op dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden zonder rekening te hebben gehouden met zijn jeugdige leeftijd. Verzoeker is namelijk uit Afghanistan vertrokken als niet-begeleide minderjarige, op 16-jarige leeftijd, waardoor het niet abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft. Verzoeker verwijst hierbij ook naar zijn psychische problematiek.

Verzoeker meent verder dat hij wel degelijk een risico loopt vanwege gepercipieerde verwestering vanwege zijn verblijf in Europa. Verzoeker licht uitgebreid toe en verwijst hierbij naar landeninformatie met inbegrip van bronnen zoals Home Office, UNCHR, OSAR, EUAA en ASYLOS alsook verscheidene onderzoekers. Verzoeker verwijst hierbij tevens naar rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad.

In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat hij slechts 16 jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij, na een traject van ongeveer vier-vijf maanden, doorheen verschillende Europese landen, als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen op nog steeds 16-jarige leeftijd. Verzoeker verblijft thans bijna twee jaar onafgebroken in België. Verzoeker heeft ontegensprekelijk een nog cruciale periode in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling in België en andere Europese, Westerse landen doorgebracht, als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden.

Verzoeker benadrukt de strenge interpretatie van de Sharia en stelt dat dit des te meer geldt in rurale gebieden. Dit gaat gepaard met het feit dat de (meerderheid van de) lokale bevolking er doordrongen is van deze extreem religieus-conservatieve ideeën, die verspreid worden via de lokale madrassa's en moskeeën. Verzoeker is afkomstig uit zo een gebied.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden.

Verzoeker kwalificeert het risico dat hij loopt op uitgebreide theoretische wijze en verwijst hierbij naar landeninformatie van bronnen zoals UNCHR, OSAR, ASYLOS, EUAA, NANSSEN, EASO, Home Office, Amnesty International, Freedom House, het Europees Parlement, verscheidene nieuwsartikels, alsook onderzoekers.

Verzoeker hekelt ook het gebrek aan een gedegen onderzoek naar het risico voor terugkeerders.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de prangende humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat deze te wijten is aan de taliban als actor. Aldus is artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing. Verzoeker meent verder dat artikel 3 van het EVRM van toepassing is. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie met inbegrip van bronnen zoals de VN Veiligheidsraad, WFP, IRC, UNICEF, OCHA, HRW, UNAMA, alsook verscheidene nieuwsartikels.

Aangaande de actuele veiligheidssituatie verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad en benadrukt zijn herkomst uit Nangarhar (*sic*).

2.1.2. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 23 juni 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

- PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
 - EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
 - COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
 - COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf;
 - EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
 - EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
 - EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
 - EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.1.3. Ter terechtzitting van 30 juni 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer.

Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst eerder heeft verlaten dan hij oorspronkelijk heeft gesteld. Hij heeft hierover gelogen op aanraden van andere Afghanen. Verzoeker had schrik dat hij geen bescherming ging krijgen of zou worden teruggestuurd naar Turkije. Hij verliet in werkelijkheid Afghanistan als 13-jarige met zijn broer B. en verbleef drie jaar in Turkije. B. werd weggestuurd uit Turkije door de Turkse autoriteiten. Verzoeker werkte in een kledingfabriek in Istanbul tot hij, samen met zijn ouders, genoeg geld had gespaard om zijn reis te voltooien. Verzoeker heeft verscheidene foto's van zijn verblijf in Turkije en spreekt ook Turks, hetgeen hem een baan opleverde in een Turkse snackbar in België.

Voorts legt verzoeker stukken neer ter staving van zijn integratie in België:

- Attesten van twee scholen waaruit blijkt dat hij schoolliep van 4 januari 2021 tot 14 februari 2022;
- Loonfiches van zijn werk waar hij sinds februari 2023 actief is;
- Een getuigenis van zijn baas waarin deze stelt dat verzoeker Turks spreekt;
- Foto's met zijn Belgisch vriendin met wie hij een relatie heeft gestart in oktober 2021 tot februari 2022 en met wie hij sinds mei 2023 terug samen is.

Uit voorgaande stukken blijkt verzoekers inspanning tot integratie vanaf aankomst in België als 16-jarige.

Inmiddels is verzoeker 19 jaar oud, heeft hij bijna 3 jaar in België doorgebracht, spreekt hij Frans, heeft hij vrienden, een job en een relatie.

Gelet op verzoekers langdurige verblijf, waarbij hij enkele van zijn vormende jaren hier heeft doorgebracht, en zijn inspanningen tot integratie kunnen we ervan uitgaan dat verzoeker zich de Westerse normen en waarden heeft geïnternaliseerd. Bijgevolg kan verzoeker niet langer terugkeren naar Afghanistan daar hij verwesterd is.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de

redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Er werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 21 januari 2021, die verzoeker heeft bijgestaan vanaf het begin van de procedure tot verzoeker meerderjarig werd.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat verzoeker alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijke onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn advocaat, niet concreet worden afgeleid dat verzoeker niet alle gegevens heeft kunnen aanbrengen en toelichten. Minstens licht verzoeker dit in zijn verzoekschrift niet toe.

In zoverre verzoeker verwijst naar het bestaan van psychische problemen, merkt de Raad op dat er op geen enkel moment tijdens de procedure enig gewag werd gemaakt van een problematiek. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift ook na om verdere duiding te geven. Bovendien maakte noch hij, noch zijn advocaat enige opmerking hierover tijdens het persoonlijk onderhoud. Gelet op het voorgaande kan er dan ook geen gevolg worden gegeven aan de blote bewering dat verzoeker aan psychische problemen zou lijden of dat zijn gezondheidstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem opgeworpen vervolging daar hij niet in staat was om afdoende informatie te verschaffen over de vermeende werkzaamheden van zijn vader (i), de documenten aangaande deze werkzaamheden verder afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid (ii), verzoeker niet uitgebreid kon vertellen over de bedreigingen die zijn familie ontving (iii), hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn vluchtaanleiding (iv) en het niet aannemelijk is dat verzoekers vader en broer nog een geruime tijd in Afghanistan verbleven maar verzoeker niet kan zeggen over eventuele verdere problemen die zij ondervonden (v).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door te volharden in zijn verklaringen, te verwijzen naar zijn profiel en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Vooreerst dient te worden gewezen op verzoekers verklaringen in zijn aanvullende nota. Verzoeker stelt immers dat hij heeft gelogen over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker zou 3 jaar eerder zijn vertrokken en heeft een geruime tijd doorgebracht in Turkije. Waar verzoeker in de aanvullende nota aanvoert dat hij handelde op advies van derden omdat zij hem deden vrezen dat hij teruggestuurd zou worden naar Turkije indien hij de waarheid vertelde, merkt de Raad echter op dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt, en 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over zijn verblijf of asielaanvraag te debiteren. Verzoeker is bovendien zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken, gezien hij zowel bij aanvang van de procedure als tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht te waarheid te vertellen. Bovendien kan van verzoeker, die pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verzoekers verweer in zijn aanvullende nota, neergelegd op het laatste mogelijke moment van de beroepsprocedure, biedt dan ook geen afdoende verschoning voor zijn bedrieglijke handelswijze in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen. Daarenboven hecht de Raad geen bewijswaarde aan privé-foto's, aangezien deze geen enkele garantie bieden voor wat hierop afgebeeld staat, te meer dergelijke bewijzen slechts een geloofwaardig relaas kunnen onderbouwen, wat hier niet het geval is.

Bovenal blijkt uit de foto's die verzoekers verblijf in Turkije zouden moeten staven, niet dat hij drie jaar voor zijn aankomst in België, in Turkije zou hebben verbleven, nu deze foto's dateren van 2019.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat gezien zijn minderjarigheid ten tijde van de vermeende feiten, de bewijslast soepel dient te worden toegepast, benadrukt de Raad dat verzoekers verleden minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad wijst er immers op dat ook van verzoeker als minderjarige redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn verleden minderjarigheid en kwetsbaar profiel niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn geweest, noch dat de commissaris-generaal zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. Het voorgaande geldt des te meer nu verzoeker thans meerderjarig is geworden. De Raad wijst er ook nog eens op dat er tijdens de procedure wel degelijk rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid, zoals reeds hierboven werd uiteengezet.

In zoverre verzoeker op algemene wijze kritiek uit op de bestreden beslissing en stelt dat er een te subjectieve beoordeling werd gemaakt, toont hij met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift ook geen concrete elementen aan ter staving van zijn betoog.

Voor het overige volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Gezien de motieven van de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd:

“Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door taliban. Incoherenties en onwaarschijnlijkheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Aan de bron van uw voorgehouden problemen met de taliban ligt het feit dat uw vader werkzaam was als mecanicien voor de nationale veiligheidsraad in Dahana-e-Gori (zie CGVS, p.8). Echter, u kan bitter weinig vertellen over het werk van uw vader. Wat deze nationale veiligheidsraad inhoudt, of dit al dan niet onderdeel is van het leger, de politie of een andere overheidsdienst, weet u niet (zie CGVS, p.8). U komt niet verder dan te zeggen dat ze waarschijnlijk instonden voor de veiligheid en mensen arresteerden (zie CGVS, p.8). Over waar precies uw vader werkzaam was en of dit al dan niet op een (militaire) basis was, kan u niets zeggen (zie CGVS, p.8). Gevraagd naar wat zijn functie inhield, komt u niet verder dan te vertellen dat uw vader auto's voor de overheid herstelde (zie CGVS, p.8). Verder gevraagd voor welke dienst binnen de overheid uw vader auto's herstelde, blijft u het antwoord schuldig (zie CGVS, p.11). U weet ook niet of uw vader voordien ander werk had, en of hij voor de functie van mecanicien een opleiding gevolgd heeft (zie CGVS, p.8 en 9). Gezien het werk van uw vader de kern van uw asielrelaas uitmaakt, is het zeer bevreemdend dat u hier zo weinig over kan zeggen. Gevraagd naar de reden voor uw gebrekkige kennis, zegt u dat uw vader hier met u niet over sprak (zie CGVS, p.9). U voegt toe dat u uit respect niet vroeg naar zo'n dingen en u te jong was om er mee bezig te zijn (zie CGVS, p.19). Zelfs in de hypothese dat dit waar zou zijn, had u nog tijd genoeg om aan uw vader te vragen over zijn job nadat u in België was. Uw verzoek om internationale bescherming werd immers geregistreerd in België op 26 oktober 2020 en uw vader verbleef in Afghanistan tot na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 (zie CGVS, p.10). Ook gaf u aan in die periode contact te hebben gehad met uw familie in Afghanistan (zie CGVS, p.12). Na het vertrek van uw vader uit Afghanistan, heeft u nog steeds contact met uw moeder en uw moeder zou op haar beurt nog steeds contact hebben met uw vader. Er kan dan ook aangenomen worden dat u in de mogelijkheid was om uw familie te bevragen over de activiteiten van uw vader (CGVS, p. 11 en 12). Dat u omtrent zo'n significant element in uw asielrelaas zo weinig informatie kunt verschaffen, komt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven niet ten goede.

U legt ter staving van de functie van uw vader een attest van zijn werk voor (zie CGVS, groene map, document nummer 1). U kan hier ten eerste niets over vertellen. Er staat op dat uw vader werkzaam zou zijn geweest voor het Criminal Investigation Department (CID), dat een onderdeel is van de Afghaanse Nationale Politie (ANP). Gevraagd wat "CID" betekent, blijft u het antwoord schuldig (zie CGVS, p.14). Ook ziet het document er qua authenticiteit zeer twijfelachtig uit. Zo staan er enkele schrijffouten in zoals 'departmint' in plaats van 'department', wat bizar is voor de professionele organisatie die het CID is. Bovendien staat er bovenaan het document de afkorting CID. Onderaan op de kaart staat dan weer de afkorting "CCID" vermeld, waarbij onduidelijk is wat de betekenis van de afkorting "CCID" is. U kan zelf evenmin toelichten waarvoor de afkorting "CCID" staat (zie CGVS, p. 8). Er bestaat dan ook een sterk vermoeden dat dit document een vervalsing betreft.

Ten slotte betreft het hier een zogenaamd attest van het CID, maar wordt er in de tekst een verwijzing gemaakt naar het National Security Directorate, waarbij eveneens onduidelijk is welke instelling hiermee precies bedoeld wordt. Mogelijks verwijst deze naar het National Directorate of Security, zijnde de

Afghaanse inlichtingendiensten. Dat deze instelling verkeerdelijk wordt weergegeven als National Security Directorate geeft opnieuw aan dat de authenticiteit van het door u neergelegde document van bedenkelijke authenticiteit is. Daarnaast wordt er de indruk gegeven dat het CID onderdeel zou uitmaken van de NDS. Dit is volgens beschikbare informatie bijgevoegd in de blauwe map volstrekt niet het geval. Zoals eerder vermeld is CID onderdeel van de Afghaanse Nationale Politie en heeft het niets te maken met de inlichtingendiensten. Dat er op dit document een verwijzing naar wordt gemaakt, bevestigt nog meer het vermoeden dat er fraude in het spel is. Gegeven deze elementen, moet er geconcludeerd worden dat u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met valse documenten. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de functie van uw vader zoals u ze voorstelt.

Verder beweert u dat uw vader verschillende bedreigingen ontving van de taliban (zie CGVS, p.15 en 16). Maar ook hier kan u niets zinnigs over vertellen. U zegt dat de eerste bedreiging vijf, zes of tien jaar geleden was (zie CGVS, p.16), wat allesbehalve een nauwkeurige tijdsaanduiding kan worden genoemd. Gevraagd naar iets meer verduidelijking, zegt u dat u eigenlijk niet weet wanneer de eerste bedreiging was (zie CGVS, p.16). U weet ook niet wat de taliban van uw vader wilde en op welke wijze ze hem bedreigd hebben (zie CGVS, p.16). U geeft aan dat uw vader waarschijnlijk telefonisch bedreigd werd, maar kan hier ook niets meer over vertellen (zie CGVS, p.16). Op de vraag welke talibangroepering uw vader viseerde, blijft u tevens het antwoord schuldig (zie CGVS, p.16). U weet niet of uw vader nog eens is bedreigd hierna. U weet evenmin of hij enige beschermingsmaatregelen nam of dit vermeldde aan zijn oversten (zie CGVS, p.16 en 17). Integendeel, u geeft zelfs aan dat uw vader vier of vijf dagen per maand naar huis kwam zonder iets van beschermingsmaatregelen te nemen (zie CGVS, p.17). Ten slotte blijft u vaag over de periode tussen de eerste bedreiging en de problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, wat volgens uw al eerder besproken niet-accurate tijdsaanduiding toch een lange periode was. Waar u eerst nog doet uitschijnen dat er meerdere bedreigingen waren jegens uw vader, krabbelt u later in het persoonlijk onderhoud terug en zegt dat u het niet weet. U weet ook niet of er in de tussentijd iets concreet met taliban is gebeurd (zie CGVS, p.17 en 19). Dit gebrek aan kennis omtrent de bedreigingen gericht aan uw vader is frappant. Des te meer daar u aangeeft in de periode tussen de eerste bedreiging aan uw vader en uw vertrek niet zomaar het huis te hebben mogen verlaten of naar school te zijn mogen geweest (zie CGVS, p.16). Geconfronteerd met de bedenking waarom u in deze periode nooit meer uitleg vroeg aan uw vader, komt u niet verder dan te zeggen dat het duidelijk was dat uw leven in gevaar was (zie CGVS, p.19). Deze uitleg kan op weinig bijval rekenen. Immers, dat deze bedreigingen gericht aan uw vader zo'n dergelijke invloed hadden op uw leven en u dan hier niets over kan zeggen, is weinig geloofwaardig.

Ten slotte dient er volledigheidshalve te worden aangestipt dat uw vader na uw vertrek nog in Afghanistan bleef tot na de machtsovername van de taliban. U geeft zelf aan dat u niet weet of uw vader toen nog problemen heeft gekend of bedreigingen heeft ontvangen (zie CGVS, p.19). Daar u aangaf dat de bedreigingen van de taliban zich vooral op uw vader concentreerden en pas in tweede instantie op uzelf en uw broer, is het opmerkelijk dat hij zonder al te veel problemen nog zolang in het land kon verblijven. Voorgaande relativeert in sterke mate de ernst van de door u aangebrachte asielmotieven.

Met betrekking tot uw concrete vluchtaanleiding, namelijk dat de imam van de moskee u op een gegeven moment aansprak en zei dat de taliban u en uw broer omwille van het werk van uw vader plande aan te vallen (zie CGVS, p.17), kan gegeven verschillende incoherenties en onwaarschijnlijkheden geen geloof aan worden gehecht.

Ten eerste stelt er zich een grote incoherentie inzake dit element in uw relaas. Op de DVZ zegt u dat de imam vermeldde dat de taliban omwille van het werk van uw vader u en broer wilden rekruteren. Maar tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u ineens dat de imam zei dat de taliban u en uw broer omwille van het werk van uw vader wilden aanvallen en doden, wat geheel iets anders is (zie CGVS, p.17). Geconfronteerd hiermee, wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat de taliban wilden dat u en uw broer voor hen zouden werken, en dat als jullie weigerden ze u en uw broer zouden aanvallen en doden (zie CGVS, p.18). Dat u uzelf op zo'n essentieel element van uw relaas tegenspreekt, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten tweede is het zeer bevreemdend dat uw broer B., die ook bedreigd was, zoveel later als u uit Afghanistan vluchtte. U geeft aan dat u pas na uw aankomst in België vernam dat ook uw broer B. het land had verlaten (zie CGVS, p.12).

Geconfronteerd met de vraag waarom jullie niet samen zijn gevlucht aangezien de bedreiging aan jullie beiden gericht was, antwoordt u dat u het niet weet (zie CGVS, p.18). Ook verder gevraagd of uw broer B. na uw vertrek nog problemen ondervond, blijft u het antwoord schuldig (zie CGVS, p.18). Dat enkel u

diende te vluchten en niet uw broer, terwijl de bedreiging aan jullie beiden gericht was en dat u dan ook nog geen specifieke reden kan geven waarom dit het geval was, is weinig aannemelijk. Dat uw broer zagezegd ook nog verschillende maanden in het land verbleef na uw vertrek, en u niet op de hoogte bent of uw broer al dan niet nog problemen zou hebben gekend met de taliban, is al helemaal onaannemelijk. Immers, de imam vermeldde dat de taliban van plan was u en uw broer aan te vallen en te doden. Dat ze dan niet één keer naar uw huis zijn gekomen, terwijl uw broer hier nog maanden verbleef, doet dan ook afbreuk aan de ernst van uw vluchtmotieven en ondermijnt sterk de geloofwaardigheid ervan.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De taskara die u voorlegt, is niet in staat de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Er wordt immers op heden niet getwijfeld aan uw identiteit en herkomst. Over de werkbadge die u voorlegt als zijnde die van uw vader, werd hierboven al verwezen naar de bedenkelijke authenticiteit van het document. Ook de brief van uw vader gericht aan de politie van de provincie Baghlan slaagt er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw verklaringen te herstellen. U kent zelfs de inhoud van deze brief niet, wat eveneens moeilijk te rijmen valt met uw ingeroepen vrees (zie CGVS, p. 14). Indien u werkelijk bescherming noodzakelijk acht, kan van u verwacht worden dat u de nodige stappen zet om zich te vergewissen van de inhoud van de documenten die u ter staving van uw ingeroepen moeilijkheden neerlegt. Dergelijke stukken kunnen voorts een asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in de blauwe map (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021(update)) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Wat verzoekers aanvullende nota betreft, merkt de Raad op dat verzoeker stelt dat zijn broer werd teruggestuurd vanuit Turkije naar Afghanistan. Verzoeker maakt verder geen gewag van problemen die zijn broer zou hebben ervaren. Dit is opmerkelijk, daar verzoeker eerder stelde dat zijn broer werd gezocht door de taliban. Het gegeven dat verzoekers broer klaarblijkelijk zonder enige problemen kon terugkeren naar Afghanistan doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “Afghanistan Country Focus” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen

die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *“zina”* betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, “*Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*”, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij als niet-begeleide minderjarige België binnenkwam en hier reeds 3 jaar verblijft, hetgeen zou maken dat hij zich de Westerse waarden en normen

heeft eigen gemaakt. Hij werkt in een snackbar met een Turkse uitbater die verzoekers kennis van het Frans, Engels en Turks vermeldt. Verzoeker ging naar school en heeft een sociaal netwerk opgebouwd in België. Verzoeker werkt en spreekt reeds Frans. Verzoeker heeft ook een relatie met een Belgisch meisje.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 3 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 16 jaar oud toen hij België binnenkwam. Verzoeker spreekt ook nog steeds Dari, hetgeen blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en ter terechtzitting. Verzoeker heeft bij aanvang van de procedure echter niet aangegeven dat hij ook het Turks zou spreken, terwijl hem hiernaar wel wordt gevraagd. Hij gaf enkel aan het Dari te beheersen als moedertaal en het Pashtou te spreken, maar dit niet te beheersen in de mate dat hij in deze taal zou kunnen worden ondervraagd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad erkent verzoekers inspanningen op school en op zijn werk. Uit deze lovenswaardige initiatieven kan echter evenmin worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Ook dat verzoeker een vriendin zou hebben betekent niet noodzakelijkerwijze dat hij niet langer zou aarden in de Afghaanse maatschappij. In ieder geval kan dit element worden aanzien als een begin van een zeker mate van toe-eigening van Westerse waarden, doch het is op zich ook niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden.

Verzoeker stelt nog dat hij afkomstig is uit een rurale regio die zeer conservatief is, hetgeen het risico in zijn hoofde zou doen verhogen. Verzoeker brengt echter geen landeninformatie aan waaruit zou blijken dat hij in een uiterst conservatieve regio woonde, hetgeen tot gevolg zou hebben dat hij sneller zou worden zou worden gepercipieerd als zijnde 'verwesterd'.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar

de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP